

I. CANONIZAREA LUI MIHAI EMINESCU

Canonizarea lui Mihai Eminescu nu depinde de împotrivirea unor persoane, fie ele de bunăcredință, sau din tabăra ocultă. Un sfânt este un sfânt! El, Eminescu, radiază lumina tainică, întru mântuirea Neamului. Iar sfinții sunt comoara tuturor neamurilor. Nici Domnul nostru Iisus Hristos nu a abdicat de la adevăr, pentru a nu fi asasinat, nici Eminescu. Nici Sfântul Constantin Brâncoveanu cu fiii săi, nici sfetnicul său. Și nici alți sfinți. E adevărat că este o diferență între percepția creștinilor față de canonizarea lui Eminescu și a unor persoane, care deși apără Biserica și dau dovadă de patriotism, în sinea lor sunt mai aproape de ateii. Eminescu a fost mai aproape de Dumnezeu, de aceea iubirea sa a fost mai tare, a supraviețuit, atât în fața greutăților vieții, cât și în timpul anilor de martirizare și față de asasinii săi din umbră, sau văzuți. Eminescu a fost un creștin de cea mai autentică trăire. Mihai Eminescu a construit lumea verbului său, din iubire, atât în timpul vieții sale ca om liber, cât și în timpul captivității și martirizării sale. Nu i-a urât nici pe cei care l-au martirizat. Documentația nu lasă loc de nici o îndoială. Câți din cei ce se opun canonizării lui Eminescu pot spune că n-au urât, indiferent din ce motive și pe cine? Arma lui Eminescu nu a fost ura, ci adevărul. Avea tăria sfinților. N-a urât pe nimeni, dar nici nu a renunțat la lumina adevărului. N-a trădat iubirea, n-a abandonat-o. Iubirea e de sus, de la Părintele luminilor. Cu ușurință se poate constata că Eminescu are o influență benefică de excepție asupra Neamului, îl adună din risipire, îi întărește capacitățile de solidarizare, îl ajută să-și trăiască frumos viața, îi împodobește sufletul, îl fortifică în fața greutăților și provocărilor vieții, îl îndeamnă să contribuie la dănuirea, la eternizarea Neamului Românesc, dar toate acestea vin de la Eminescu în sufletul nostru, fără ură. Din înălțimile nimbului carpatin, Mihai Eminescu își exercită calitățile de sfânt protector al Neamului Românesc! Dinamica prezenței spirituale eminesciene în viața Românilor, ne obligă să fim cu luare aminte. Iar potrivnicii au alte interese. Bate-voi păstorul și se va pierde turma. Și Iisus a fost bătut și răstignit, dar nu și-a pierdut turma și nici turma nu s-a pierdut de El. Și Eminescu a fost bătut și asasinat, dar nu ne-a pierdut și nici noi nu ne-am pierdut de el.

II. Furt calificat de inteligență românească

*Răspundem celor care se împotrivesc
Celor mai puțin informați*

Suntem bucuroși că trăim în blândețea luminii lui Cristos. Cei care se așteaptă la un răspuns tăios, vor fi dezamăgiți. Ceea ce nu înseamnă că nu există o documentație de cateva rafturi de cărți, mai la îndemână, pentru cei interesați. Știind că unii le ignoră cu bună știință, deci anexează, de la înălțimea imaginii lor publice, pe cei mai puțin informați, determinându-i, la modul direct, sau la modul indirect, prin inducerea unor erori de apreciere, vom fi solidari cu cei nevinovați. Sunt grupuri largi care se opun canonizării lui Eminescu, printr-o unică formulare, stereotipie: Eminescu a avut ca amantă, pe Veronica Micle, o femeie căsătorită. Dumnealor nu știu dacă despre așa ceva se poate vorbi pe când Veronica Micle era căsătorită, sau după ce a devenit văduvă. Pe când era căsătorită, soțul ei certifică pentru posteritate că a avut o căsnicie impecabilă. Ceea ce nu înseamnă că nu știa de amorul dintre Veronica și Eminescu. Și nu numai el, ci și contemporanii, care asistau la un miracol al creației. Era o sacralizare a iubirii, cu dar și har pentru sufletul românesc. Textul altor oponenți e doar cu câteva cuvinte în plus: ...budismul din versurile sale. Mai exista și a treia categorie de oponenți nevinovați, care îl consideră pe Eminescu ateu : Religia-i o frază de dânsii inventată. Așa li s-a spus în comunism de către bolșevici, care aveau ca țintă ateizarea societății. Nimeni nu le-a explicat ca acest vers exprima gândurile unor proletari ajunși la marginile disperării. Despre aceste trei categorii se poate vorbi ca de o singura mare grupare, care nu are o documentare proprie. Au reținut aceste formulări, unii de la alții, sau au rămas cu așa ceva de pe la vreo lecție, din vremea când erau școlari. E vorba de o masă populară de manevră. În ultimii ani ea este mărită și blindată cu absolvenți de liceu și facultate. Este alimentată cu viclenie de potrivnicii vinovați față de scoaterea lui Eminescu din manualele școlare și universitare, sau restrângerea lui, până la câteva poezii, totul ducând la o stare de îndepărtare a românilor față de Eminescu. E un furt calificat de inteligență românească, cei fără Eminescu devin fara Neam, fără responsabilități față de poporul care i-a plămădit. Indepărtarea lui Eminescu din conștiința românilor este împletită cu propagarea ateismului. Din clipa aceasta nu se

mai poate vorbi cu acești români nu numai despre canonizarea lui Eminescu, dar nici despre sfinții Neamului Românesc.

Veronica Micle și Mihai Eminescu

Ștefan Micle: 1820-4 august 1879.

Veronica Micle: 22 aprilie 1850-6 august 1889.

Mihai Eminescu: 15 ianuarie 1850-15 iunie 1889.

Veronica Micle este ardeleană din Năsăud. Tatăl ei , Ilie Cîmpeanu, cade eroic , pe câmpul de luptă, sub steagul lui Avram Iancu. Mama sa ,Ana Cîmpeanu și Veronica se refugiază la Iași. Veronica termină Școala Centrală de Fete din Iași în 1863, impresionând prin buna sa pregătire. Cine asistă la acest examen? Ardeleanul Ștefan Micle, profesor universitar, rectorul Universității din Iași. Câți ani avea prof. Ștefan Micle? Cu treizeci de ani mai mult ca Veronica. O cere în căsătorie. La vârsta de 14 ani Veronica devine soția profesorului Micle. Au doi copii, Valeria și Virginia. Când o cunoaște Mihai Eminescu? In anul 1872, la Viena, unde era student. Intre 1872-1874 a fost student la Berlin. Da, Eminescu se îndrăgostise de Veronica. Știți, dragi cititori nevinovați câți poeți, prozatori, compozitori, pictori, s-au inspirat și au creat capodopere, în astfel de situații? Avem în vedere înamorarea pe plan afectiv, romantic, nu iubirea trăită pe plan terestru. Și Dumneavoastră, în adolescență, în tinerețe, ați fost îndrăgostiți cu înflăcărare de vreo fată, fără să știe ea, sau știind, dar totul a rămas în imperiul trăirilor sufletești. Lui Eminescu de ce îi refuzați așa ceva? Iubirea Dvs. a fost ardentă, fără să fie pământească. Într-un anume fel, aceste trăiri au fos stocate de Eminescu în amorul înflăcărat(cuvântul e folosit de Eminescu în loc de dragoste, de iubire) al Luceafărului față de Cătălina, amor rămas în totalitate pe planurile celeste, sacre. Și din sufletul poetului, din aceste trăiri, apare poemul Luceafărul, versul genial al spiritualității românești. A înobilat pentru totdeauna Neamul Românesc. Din rana iubirii neîmpărtășite. Dragostea terestră, dintre Cătălin și Cătălina este altceva.

Avea și Eminescu un chip feminin, care-l inspira. Revenit la Iași , in 1875 frecventează și salonul literar al familiei Micle. Dragostea lor se manifesta pe planul înaltei creații poetice. Din această perioada au început să-și dedice poezii. Pe când, dragi contemporani, asemenea saloane literare și în anii pe care îi trăim ? Cum de în educația altor neamuri astfel de situații sunt cunoscute pâna la nivelul unor oameni mai puțin informați, iar la noi, sublimul este bagatelizat?

Profesorul Ștefan Micle se stinge din viață la 4 august 1879. După această dată Mihai Eminescu își exprimă dorința de a se căsători cu Veronica Micle.

Impotriva acestei posibile familii s-a viclenit, împiedcând-o, Eminescu fiind supus unei adevărate torturi sufletești. Mai târziu devenise o imposibilitate. Eminescu, Mirele Neamului Romanesc, ajunsese la confruntarea finală cu cei ce se împotriveau sfintelor aspirații românești. De va fi nevoit să-i înfrunte cu prețul propriei vieți, o va face, dar fără să riște și viața celei dragi. Tragismul acestei perechi fara pereche va străbate veacurile. Iubirea lui Eminescu a acces în orizontul divinității, iubindu-și restaurator familia cea mare, a tuturor românilor.

III. EMINESCU, PROFIL SPIRITUAL IGNORAT

Unor cărturari care îl prețuiesc pe Mihai Eminescu

Cu îngrijorare constatăm că Eminescu nu este cel apărat împotriva detractorilor care acționează pentru îndepărtarea lui din memoria activă a românilor. Avem în vedere acei intelectuali de bunăcredință care au mentalul deformat de prea lungul trai în anii ideologiei atee comuniste. Eminescu apărat și propovăduit de ei pur și simplu nu există, de aceea nici nu prea au spor în demersul patriotic, naționalist. Nici profesorii, așa, cei de liceu, atât în regimul communist, cât și în democrația de după 1989, nu au respectat și nu respectă nici litera, nici spiritul versurilor, cenzurându-l pe Eminescu. Iar Eminescu, axial, reiese din mărturisirea sa de credință, formulată cu claritate în poemul **Luceafărul**. Și tocmai asupra acestui poem se acționează cu cenzura. De aici și rezultatul în mentalul unor oameni de bunăcredință și de o aleasă cultură. Conform educației din școală. Oare chiar de o aleasă cultură să fie vorba când se scrie că Eminescu *nu are cam nimic în comun cu religia, poate chiar din contră...religia nu are nimic de a face cu Eminescu...*, oare chiar de o aleasă cultură să fie vorba când se scrie, *atribuindu-i și acordându-i însușiri și titluri nemeritate, este mai curând un act jignitor, la adresa marelui poet?!*

Gheorghe Gavrilă Copil